

10841
KUNGL. UNIVERSITETETS BIBLIOTEK
UPPSALA

Landsmålsarkivet

Västmanland

Fläckets m

Pettersson, Matilda 1937.

ULMA:s frigel. d. 87 Humberdning
och byggd.

12 H. 4 =

Genvun. och försedd med framtida skift
av hio. Emil Ericsson, 1938. se även acc. 11072

N:o 1

187. Om humleodling.

Västmanland

Humle, humla sägs även här. En annan benämning på humlen när man talar om brygd, är bäske. Har du lagt bäske i dricka, då menar man humle. Då är allt bra lite bäske på. bäska

Humlans växt kallas täga, en hummeltäga. tägaf.-or
 Och frukterna, knopparne kallas päpila, en hummelräpila. hämskräpila f.
melräpila. Då är int många päpilar på drickat, hämskräpila
 då är lite bärkt. Humlegärdar finns vid många hämskrägtar
 gärdar, dock inte alla. Den var förlagd intill
 någon uthusbyggnad i skydd av denne. Bara
 en liten syrkant vid en lagom stor bondgård
 man oddlade inte här mer än till husbehov husbehöv
 Kanske någon grann hörde något som inte
 oddlade sitt. Så lagen varo attagna tägo ätagna
 större upp, och già varein lades ris över till
 lägen kom upp, då satte större ned igen. tägor
 Större skulle vara mycket länga och raka samt

N:o 2

barkade, så att man kunde skjuta av Tägen
 lätt från större när den skördades. Ett
 ordoprat sager att "han är rak i ryggen som en
 hummelstör". Somliga Tägor växer så långa på ^{pl.} hummelstör,
 inga storar förlär, men då får de hänga ned för
 resten. När man skördar humlen så satte man
 ej fler personer, härstod kvinnorna och barnen
 runt ett stort bykeskar och kastade ned
päplorna deri och Tägen kastades bort. bykeskar
Tägen
päplor
 När humlen fick fraka av det mest, så stoppades
 den i glesa pråsar eller sackar som hängdes
 upp på en vind där det var luftigt. pråsar
mälta, -,-
Mält: Mälta om att göra malt. Jäg har en
mälta på gång. Derned menas att man har
 lagt i kom i ett kar eller i en lave till
 mättring. En mälta, derned menas hela
 partiet man mältar på en gång. Till mätthom
 skulle vara bra såd, så att man fick ut gradslame. läva m,-ar
malt n
mälta f,-or
grad m,-ar

 ULMA 10841. M. Pettersson. 1937
 VSTM. FLÄCKEBO
 Frgl. M 87

N:o 3

Nägot råg blandade man i komet om man hade
 nägot råg att undvara. Det blev sötare malt ^{"invara}
 derav. Då är mätta, då har det grött, då är mälta, gröt
graddar på såden. Groddarne kallades även föi grödmär.
Kanor. När man la i mätta, så hade man såden ^{kanor?}
 i ett stort kar, och slog vatten på så att det blev ^{la i mätta}
 jämt blött, sedan tappnades vatten ut och såden
 lades upp i en hög på ett golv att ta varmning = ta värmen
unge och börja gro. När såden blev varm,
mätten har värmt sig, så drogs såden ^{mältas har}
 omkring i ett tunnare lager så att inte
 mättingen gick för fort och rödes om-
 kring i såden ibland. Kändes såden för
 torr ovantid så fick man stänka på
 nägot vatten föi att erhålla jämn fuk-
 tighet föi grönningen. När kornen varo ^{grönning}
 lagom utväxta, groddarne omkring en
 centimeter långa, så fick den giväda ^{Ej hör till}
^{E. J.}

De mest sällan ses i kan, de föder in, skilf op, härlen.
 Kan. m. - dr. ^(el)
 Den grana piggen = kan.

N:o 4

ut längre utan sen skulle såden torkas
 i en dertill byggd körna eller senare på ^{je}gnaf-^mor.
 bastu lavarne. Såden har nu rukit ihop bastulavarna
 som garnhävor, och den breddes nu ut på ^{lav}m-ar.
 lavarne i tunna lager att torka. Bastun el-
 dades riktigt varm, sedan fick man krypa
 på lavarne och röja omkring mallet så att
 det torka jämt och fint. På en körna
 som var bygd för ändamålet, var käppar ^{zep}m-ar.
 lagda intill varandra, som en lave. När
 mältan legat nioon dag på de övre käpparna
 röides och skuldes dessa åt, så att såden rasade
 ned på de undre käpparna. Detta sätt var
 ju bättre än att röja i såden. När mallet
 var riktigt fint så maldes dit sönder något
 men grot malte, nästan bara krossat skall ^{grövmåte}
 det vara till dricka när man byggde, ejist
 blev inte drickat klar om det var för fint malte. ^{finsmåte}

ULMA 10841. M. Pettersson. 1937

VSTM. FLÄCKEBO

Frgl. M 87

N° 5

Malt drycker

Öl och svagdricka var det vanligaste, man ökr.
bryggde på gästgivardärarna och bondgärdarne svagdryckan.
Ölet bryggdes först med mycket malt till.

Man tog ur det mästa ur maltet till Ölet.

När det var färdigkört så bryggde man mäst ^{färdykörka}
svagdricka på maltet igen, och tog då ur allt ^{mäst m.}
mest ur ölmaltet. Närn på öl här i arten ^{starket n.}
var, Harköl, färskööl, yulab, slatteröl, brottöpsjöt
dricka, gravölsdricka. Iskallardricka hade de ^{färskööt}
på gästgivargården i Henningsbo. ^{slatorot}

Det sämsta drickat som man skjöljde av maltet ^{isgötardrēka}
blev ätterlank.

Drickat kunde vara föi bärket eller föi lite bärke ^{bärket~bärk}
på. Smaka ständi var gammalt. Ha slage in ^{bärks} ständi
när tunnan eller kårellet inta har varit lufttätt slags av sav
Böja surma. Böjat ta slut kommet ned ^{tillat} på järten sunqa,
then jäsming på dricka. Smakar ojäset.

ULMA 10841. M. Pettersson. 1937
VSTM. FLÄCKEBO
Frg. M 87

Nº 6

Vot eller Buska kallades drickat innan det ^{vot, m} blev höjkokat och inge bäské ^{bäskaf.} på. ^{bäskan.}

Ja heller på brugger i da, sa man om brugga ^{brügga, "dd," -} dricka. Man brugde i särskilda hus som kallas brugghus, med en eller två stora inbyggda ^{brüghus, n -} letter ^{jean muir, m - ar.} immurade rättare, prammrar.

Krallen före innan man skulle brugga, skulle man syfta mattet i ett kar, man lade mattet ^{syfta, " - , -} i en hög i karet och derga slog hlet vatten så att det vara blev faktigt hlet i taget, sedan rödes mattet duktigt med ett roder en triospade ^{rörn. - pl.} som såg ut som en ärä. När mattet var väl genomsyftat ströddes fort matt överpå höjen ^{genomsyfpa} och breddes ett lakan över karet. Det skulle hållas i sta och sätta tills nästa dags otta, då man sättna värme en skopas vatten i taget först och slag på ^{öta f. - or} mattet och röde om duktigt, dess mer man röde ^{skarpa f. - or} dess sätare skulle drickat bli. Efter några

✓ han hade i allmänt 2 rör.
B personer skodo milen ena varandra och vore.
- röras åt svarans sida en gata.

skopor fick man öka på vattmängden, det skulle
 stå och sätta en stund mellan varje röning. ^{sötna}
 När man fått den erforderliga mängden vört
 man ville ha så fick det stå en bra stund
 och sjunka, så att man kunde ösa det klara ^{hösa},
 av vörten i pannaren för kokning. En röst ^{röstina}
tina, eller ett mindre rötsar gjordes i ordning, hade ofta 3 ber.
 man lade i rösten. Det följde så, man ^{röstn}
 lade först engrinna ^{ri} på botten av finan, så
 smeddes halmband och lades i rund omkring
 kanten noga och i hela botten, så på detta
 en halmtapp och runt kanten igen uppå halmen
 ett halmband för att inte mäskan skulle flyta ^{mäskn}, best.
 ner kring kanten. Halmen skyddades över med
 kokhet vatten. Så kunde man ösa på mäskan
 på halmen som då stanna kvar på rösthalmen ^{rösthalmn}
 och sildades på så sätt, sen slag man varna
 vörten över rösten några gånger. Den var ^{vofn, rödn}

För Hädgren (Härkohedfors) brukade komma ut med ett glas vitt vin
man kunde se genom detta, sedan det fyllts med vitt. han skulle hämta
lättas genom flaset.

vöten färdig att kokas ihop till dricka! " ^{Hämstgång.}
 Detta låg en tva timmar. I drickat hade man
 i humlen när det kokade, omkring en fyra ^{Hämstgång}
gräbbnävar till en pannan. En pannan kallas gräbnävar
röstgrinner. När drickat var färdigkokat skulle röstpinar
 dit sätas upp genom ett tagelsikt eller en ^{Häggotsikt.}
hummelsit, gjord av tiger, liksom en kög vari ^{Hämstgång}
 lades halm, som humlen skulle stanna i. ^{Klyvna tiger}
 När drickat svalnat så att det bara var
 gjut i lades jästen, och drickat östes om ^{svänja sup.}
 i kitteln eller karet och överläcktes för att
 fåsa till nästa dag, då det tunnades, det ^{Jämte}
 vill säga tappades på tunnor till förvaring ^{Täpas}
Tunnen hade ett sprund på örra sidan, ^{förvaring.} sprund.
 Ty tunnan låg på en fastläggning. Detta
sprund skulle tätas med en bråda grässande
 häbt, sedan lades askdeg omkring brådan och askdeg
 sprundet så att det blev lufttätt. Detta kallas läftat

N:o 9

ULMA 10841. M. Pettersson. 1937

VSTM. FLÄCKEBO

Frgl. M 87

att äiska funnan. Hället som nu är urkohat "äiska,-,-,
kallas mäsk och gavs åt djuren. Den räst-mäsk
halmen åt korna. Ett vickhål måste finnas gasat fjern
på en dricksfunna annars rinnet ej drickat ut.
Ett litet hål borras på öfve sidan intill sprundet "hotz n."
med en liten pinne uti att ta ur när man
tappa de drickat. Vickpinne kallas pinnen vickpinna
Tunstappen var genomborrad och satt i funnan tunstappen
jämt med en mindre tapp att ta ur denna
vid Tappning. Tapparna vore hindrade med lin lin n.
för att bli tåta. För bryggden skulle kokas "brygga"
en lag att ha i kar och drickotunna för jenläggn.
att få god smak och luft i kålen.
Funnan skulle noga hällas inuti med enris enris n.
eller granviska i alla fogar, sedan hälles uti gränviska
enlagen och fick sta något dygn, varm enlag. fog m - ar.
Var drickat för varmt när man hade i jästen
blev det varmjaset "och då fortare surt. värmyset

N:o 10

Wid tunnningen av drickat hade man en tunnhatt ^{hätte} vanligast av trä, i fyrkant, hoppfogad av brädet ^{träbräde m.-ar} jästen som fanns på botten i tunnan, förvarades ["]jästn i en träbytta, som slags friskt vatten på. ^{fräbista f. -or} Denna jäst användes vid bakning och till nästa bryggd. Den jäst som flyter över i drickskaret ^{drékskåra} vid stark jästning, kallas överjäst och ansågs överjäst starkast och dugligast. Man gick och länade eller köpte jäst hav varandra. Man fick ofta byta vatten på jästbyttan för att jästen skulle hålla sig frisk. ^{jästbytan} ^{fresh}

Ordet svika användes här, om lufthålet på tunnan, svirkhål och svickskime. ^{svikphörl. n.}

Varje hushåll bryggde för sej själva. Om svikpeira m. man ej gav varandra smaka, såsom vört till bröd, värtbröd. Ösoppa kokad av dricka ^{vätbröd n.} och mjölk gick man till barnsings kvinnor ^{öroja f. -r} med. Det skulle då vara lite gammalt dricka

ULMA 10841. M. Pettersson.
VSTM. FLÄCKEBO
Frgl. M 87

Nr 11 Färsket dricka var ej så gott till soppa.

Om kunnan ej var fåt riktigt så slog dricka ^{slog} dricka av sej. Blev det gammalt så smaka det ^{av} sej ständi. Om dricka stod länge otunnat och stöndi jäste i kärlet, så jäste då av sej. jäst dæ ^{av}.

Om något skrock vid bryggning och jäsming ^{sej}. har jag ej hört. Men om gatan om humle- ^{skrok} n. stönn som ryms i ett oaffjät har jag hört här också, Den ryms inte i ett ockbärs men ^{öksbärs} n. ^{et.} ~~väl~~ väl i ett oaffjät. Om en person är lång ^{öksfjät} n. ^{et.} och smal samt rak, sägs att han är rak som en humlestör.

Vägra andra drycker som beretts här utom mattolrycker är just inga. Någon gång en, ^{enbæg} dricka bars dricka, men det har jag aldrig gjort. Hört att det krossas enbart och kakas av, men om det till användes matt vet jag ej.

Björksöta, tag rojkar och hade till dricka. björksöta f.

N:o 2 Man borrade hål i en björkstam och satte
en pipa i hålet som satten fick rinna
genom ned i ett hälsl, som fästes under
pipan. Efter det får ej förekomma nu
ty björkarne torrs efters den kuren.

Dricka kunde man göra av honungs rätten, man ihöngsvättn
skjöljde av honungskakorna det sötä sedan mestat ihöngskakons
honungen rummit ur och hade på humla och koka höng m
samt gjärte detta till dricka. Man rökte ifylt bina tē n.-n. pl.
för när man skulle ha honung och den fick spela
rinna ur kakorna.

Senare sättit ent. 8.9.
I vefde bora Jan Wall (Snickarholms) sin.

Holmbo Fläckebo ; Oktober 1937

Matilda Pettersson